

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: Η *Ευτέρπη* με την *Αρχυρα* της *Ελπίδος* — ο *Λέων της Νεμέας* με το *Έτσι μάρσεει* και με την *Βούσπαιδα* — ο *Όλύμπιος Ζεύς* με τὰς βραβευθείσας: *Αννα* *Φραγκίσκου*, *Μαρίαν Πανλάκη*, *Χριστίαν Δεσούλα* και *Ειρήνη Μουρλή* — ή *Αμυλία Βιμαρμένη* με το *Έτσι μάρσεει*, *Αλκωνίδα Ημέραν*, *Τοιρτουμπίαν*, *Αδν Κιχώτην*, *Αγρίαν Αμερικανίδα* και *Μαρίαν Πανλάκη* — ο *Μέσλος Πατρών* με τὸν *Άχαικὸν Δρομέα*, *Άνθισμένην Αμυγδαλιὰν* και *Ταχυδρόμον Περιστεράν* — ο *Πελοπόννησος* με τὸν *Χαλασμὸν Κόσμον*, *Ναυτοπούλαν*, *Αρχιζιάνιον* και *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου* — ο *Μυλόροδος* με τὸν *Άνεμοστρόβιλον* — ο *Τζι-Τζι-Μπομ-Μπομ* με τὴν *Άπτερον Νίκην* (τὴν ὅποιαν γνωρίζεις) *Ταπεινὸν Ἴον*, *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Κόντε Ραπανάκην*, *Φερένυχον Χρυσάλλιδα* και *Μικρὰν Μάγισσαν* — το *Έτσι μάρσεει* με τὸν *Ήρωα Γαριβάλδην*, *Ναυτοπούλαν* και *Κόντε Ραπανάκην* — ο *Κονταλιανὸς* με τὸν *Περικαλλὴ Βόσπορον* και τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας* — ή *Παπαροῦσα τῆς Πεντέλης* (ή ὅποια θέλεις) με τὴν *Πρωτομαγιάν* — ή *Άστροφεγγιά* (ή ὅποια θέλεις) με τὴν *Καμὴν* ἕνα μεγάλον λεύκωμα, ἀπὸ 50 τετραδία!) με τὴν *Θέλουσαν*, *Δέαν Καρδερίαν*, *Τοιρ-Τοιρ*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Άγριοτριανταφυλλιὰν*, *Μαγευμένην Αερογυλιὰν*, *Οὐκίποδα Ἀχιλλέα*, *Φωτοβόλον Τόξον* και *Τρεχαγροπόπουλον* — ή *Διχμάλωτος Κελιδὸν* με τὴν *Περικαλλὴν Μελωδίαν*, *Καλλιτέχνην Διαβολίσην*, *Αρχιζιάνιον*, *Ποιμενικὴν Φλογεράν* και *Άγρίαν Αμερικανίδα* — και ὁ *Λόρδος Βύρων* με τὸν *Φιλόσοφον Αδαξάρταν*.

Τοξοῦδα Ἀρτεμὶν (τὴν ὅποιαν συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆτης της γιαγιάς, καθὼς και τὸν φίλον μου *Καραθόρατον*) *Μόζαρτ*, *Ναυτίλον* (τὴ ὥραϊς συντροφίαις ποῦ ἔχει!) *Εὐκρατος Ζώνην* (ὅσον συχνὰ και ἐν μου γράφει, δὲν θὰ τὴν βαρυνθῶ!) *Άρδαλουσιὰν* (ἔστειλε τὴν ἀπόδειξιν εἰς τὸν κ. Κ. ἀλλὰ δὲν εἶχε λάβῃ ἀκόμη ἐντολήν) *Ταρία-Ταρέλα*, *Άρχυρα τῆς Φιλίας* (ἄρες αὐταῖς, οὐ γὰρ ὄδασι τί λαλοῦσι!) *Λευκὸ Μανουάκι* (δὲν πειράζει, ἀγαπῆτόν μου, ἀρκεῖ ἡ καλὴ σου διάθεσις) *Ένοσιζήθονα Ποσειδῶνα* (τὸν ὅποιον και συχαίρω) *Σόλωνα τὸν Νομοθέτην* (Συχαίρη τῆρα. (Δὺ ἕως τώρα ἔ; μπράβο!) *Άδραν τὸν Φαλήρου*, *Αδν Κιχώτην*, *Αλέξανδρον Οικολομίδην* (ἔστειλε και ἄλλας ἀγγελίας) *Δελφίνα τὸν Εὐξείνου* (δὲν πειράζει τὸ χρονοῦ τὰ λέγει, δυνατώτερα!) *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*, *Μέλαρα Ἀετόν* (τὴν ἔλαβα) *Νεμφὴν τῆς Ἀβδου*, *Άνεμόνην* (τὴν παραπέμπω εἰς τὸ Ἡμερολ. τοῦ Φαίδωνος) *Κόντε Ραπανάκην*, *Μαγευμένην Αερογυλιὰν*, *Λευκὴν Πεταλούδα*, *Τρεχαγροπόπουλον*, *Σκανδαλιάρην*, *Έλληνικὴν Σημαίαν*, *Χαραυγὴν* και *τάδελα τῶν*, *Μέγαν Αλέξανδρον*, *Έρσθρον Σταυρόν* (δύναται νὰ μου γράψουν και αἱ ἄλλαι ἀδελφαί του.) *Στέφανον Κότινον*, *Χρυσόψαρον* κτλ. κτλ.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ἀν δὲν δύναται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπενθεῖαις εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπεζίταις κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάιτα*, εὐγενεῶς ἀποδεχθέντας, κατόπι παραλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσιν τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλασιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν. Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρομῆς, ἔξ οἰσδήποτε πόλεως τῆς Ρουμανίας δύναται νὰ στείλωσιν τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. *Ἀδελφοὺς Χάιτα*, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται και νέει συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παιδῶν».

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.12.13.14) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10^{ος} πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῆ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 και 1896 ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ.7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται και αἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Εἰς τῆς σημειομενῆς δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται και φρ. 3 διὰ τὸ δεσμεῖον ἕκαστης δυάδος τόμων.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες και 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΤΟ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδοτὴν τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντῶς Κράτους, χρυσῶν, τοκομετρίων, συναλλαγματίων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα χτὸν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ και εἰς γραμματόσημον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 19 Ἀυγούστου ἐ.έ.

- 363. Συλλαβογράψος.**
Ὁ Μωῦσῆς ὁ παλαιὸς τὴν ράβδον του κτυπῆσας, νὰ ἀναβλύσῃ ἔκαμε πηγὴν ἐκ γῆς αὐχμώσης. Σὺ, τρία μόνον γράμματα εἰς σύνδεσμον κολλήσας πηγὴν ἀρχαίαν δύνασαι εὐθὺς νὰ ἀναδῶσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀναρῆαις
- 364. Δεξιγράψος.**
Τὸ πρῶτον εἶνε φίλη μας με τὸ ἄλλο ἐρωτῶ τὸ σύνολόν μου Βασιλεῦς τὴν λύσιν σου ζητῶ.
Ἐστὴν ὑπὸ Σπ.ρ. Θεοδ. Μιχαῆλ Τσουβαλι
- 365. Στοιχειδγράψος.**
Σβῦσε κα και γράψε μὴ και θὰ μάθῃς ἔς τὴ στιγμὴ, πως ἐν μέλος σου θάβρω και εἰς τὸν νοῦν σου θὰ πηδῆσω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

- 366. Λένιγμα δημῶδες.**
Κλίνω τὸ σεντονακί μου και κρόσια ἀφίνω ἀπ' ἔξω.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαγευμένης Ἀερογυλιᾶς
- 367-371. Σύνθεσις λέξεων.**
Νὰ συναμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι εἴκοσι συλλαβαὶ ὥστε νὰ ἀποτελεσθῶσι δι' αὐτῶν πέντε κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν.
Με-λα-νη-σ-γα-ρι-θη-σ-α-χα-μ-ων-τρι-γε-ρι-δι-ο-σ-μη-ο-πι-ευ-δει-ο-σ.
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀδάμ Κ. Θεοφιλιάτου
- 372-376. Μαγικὸν γράμμα.**
Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἕκαστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:
Ναῦς, ὄρος, κακός, ὄμιος, ὕμνος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτινοῦ

- 377. Μεσοστιχίς.**
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐξῆς ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἡπείρου:
1, Πόλις τῆς Θεσσαλίας. — 2, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. — 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. — 4, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. — 5, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. — 6, Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. — 7, Ἀρχαῖος Ἑλληναυλικὸς ποιητής. — 8, Εὐρωπαϊκὸν Κράτος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δο-λά-σε-λ-μ-ι
- 378. Λογοπαύγιον.**
Ποῖος ἄνθρωπος εἶνε *μιός*;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τειν-Τοιν
- 379. Φωνηγενοδλίπων.**
φλ-ς-μ-σ-ων-κ-μ-σ-ς-φ-λ-ων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλέλληρος Μικρασιάτου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 14 Ἰουλίου 1897.

- 292.** Ἄλκυον (ἄλκν, ὄν). — **293.** Κύκνος, κύκλος. — **294-295.** 1, Πειραιεὺς, 2, Ἀδρυσσα. — **296-300.** Ἡ ἀντικαταστάσις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων θ, ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε βράχος, βάρος, ράβδος, βροχή, βρύον.
- 301. ΑΡΓΟΣ.** **302.** 1, Σαμάρας. 2, Ἀσκὸς Κασάνδρα. 3, Παναμάς. **303.** 1, Ἄραράς. 2, Ἄδανα. 3, Ἄραράς. 4, Ἄραράς. 5, Ἄδανα. 6, Ἄραράς. 7, Ἄραράς. 8, Ἄραράς. 9, Ἄραράς. 10, Ἄραράς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνεχόμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ἁς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασκῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἁς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἕκαστου μηνὸς και εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Ἰουλίου 1897

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Ἔτος 19^{ον}. — Ἀριθ. 34

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 233)

Τῷ ὄντι, ὁ Ναπολέων δὲν εἶχε θυμώσῃ διόλου διὰ τὸ ἀτάκτημα ἐκεῖνο τοῦ Ἐκτορος, τὸ ὅποῖον ἐχαρακτήρισεν ὡς κίνημα ἀγάπης και ἀφοσιώσεως — ὡς ἦτο και πράγματι.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι; τὸν ἠρώτησε τὴν ἐπομένην, ὅταν ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὅποιος ἦτο τῆς ὑψηρσίας ἀκόμη, εἰσήλαθ' ἐνδὸς διὰ νὰ λάβῃ δέξια διαταγῶν.

— Δεκαεξ' ἐτῶν, Μεγαλειότατε... Θὰ τα κλείσω τὸν Σεπτέμβριον.

— Καὶ ἐπειδὴ τώρα εἶνε Ἀπρίλιος, ἄρα εἶσαι μόλις δεκαπέντε και ἡμίσεως.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν το ἤκουσε με πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, ἤθελε, βλέπετε, νὰ εἶνε μεγαλήτερος...

— Ἄς εἶνε! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Καὶ τί λέγουσιν οἱ Ἀκόλουθοι διὰ τὸν παρασκευαζόμενον πόλεμον;

— Ὅλοι χαίρονται, Μεγαλειότατε, και ὀνειρεύονται ὅτι θὰ τοὺς πάρει μαζί σας... ἐγὼ πρῶτος!

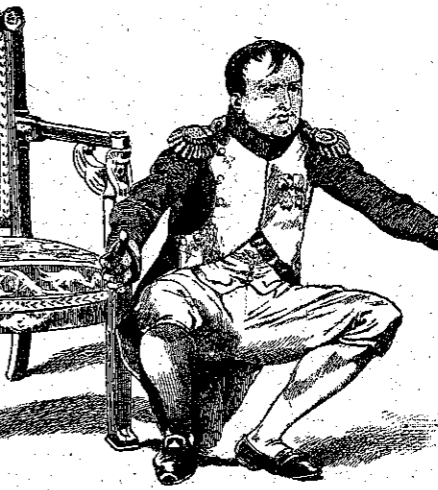
— Καίμενο παιδί! εἶπεν ὁ Ναπολέων, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεανίσκου. Θὰ εἶνε πόλεμος φοβερός! Διὰ νὰ μετρηθῇ κανεὶς με τὴ κτυπητὴ μέσα εἰς τὴν φωλεάν της, πρέπει νὰ πάρῃ ἄνδρας δοκιμασμένους, και ὄχι παιδιά! Ὅχι, δὲν θὰ σε πάρω εἰς τὴν Ρωσσίαν! πῆθάνον μόνον νὰ με συνοδεύσῃς ἕως τὴν Δρέσδην! κατόπι θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Παρίσι, ἢ μάλλον εἰς τὸ Σαιν-Κλόυ. Θὰ ἐξακολουθήσῃς τὰς στρατιωτικὰς σου σπουδὰς, θὰ γίνεσαι ὀλονὲν ἱκανὸς διὰ νὰ με ὑπηρετήσῃς εἰς μέλλοντας πολέμους, και συγχρόνως θὰ περιποιηθῇς τὸν υἱόν μου. Σοῦ ἀναθέτω τὸν φροντίδα ὄχι μόνον νὰ τον ὑπερασπίσῃς, οὐδὲ τῶσον κακὰ ὅσον ἐροθήθῃ.

Ζης. Κανεὶς δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ το κάμῃ καλλίτερα σου. Στάσου μάλιστα, νὰ σε παρουσιάσω.

Ἐκρυσσε τὸν κώδωνα. Ὁ θαλαμηπόλος προσήλαθε:

— Παρακαλέσατε τὴν παιδαγωγὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ μου φέρῃ ἐδῶ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα!

Μετ' ὀλίγον ἡ «Αὐτοῦ Μεγαλειότης»

εἰσήρχετο, φερομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κομήσεως Μοντεσκιού.

— Βάλετέ τον κάτω, κυρία κόμισσα, ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ μόλις τὸν εἶδε, και ἀφήσατέ τον νὰ περιπατήσῃ μόνος του.

Ἡ κόμισσα ὑπήκουσε και τὸ παιδίον με ἀμφίβολον ἐπι βήμα, στηριζόμενον εἰς τὰ ἐπιπλα, πότε με τὴν μίαν χεῖρα και πότε με τὴν ἄλλην, ἔτρεξε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ ὅποιος ἐπερίμενε, κάμφας τὰ γόνατα διὰ νὰ χαμηλώσῃ, με ανοικτὰς ἀγκάλας...

Ἦτο ὠραϊώτατον παιδίον, ὀλωεδιόλου διάφορον τοῦ βρέφους με τὸ ρικνὸν και κατακόκκινον πρόσωπον, τὸν ὅποιον ὁ Ἐκτωρ εἶχεν εὐρῆ τῶσον ἀσχημον ἐντὸς τοῦ λίκνου. Ἦτο τώρα ἐνὸς ἔτους και πλέον. Οἱ ξανθοὶ του βόστρυχοι ἐπλάισιουν χαριτωμένον προσωπάκι, τὸ ὅποῖον ἐφώτιζον δύο μεγάλοι ὀφθαλμοὶ κυανοὶ με βλέμμα γλυκὸ και συγχρόνως ζωη-

ρόν. Τὸ εὐρὸ και ὑψηλὸν μέτωπόν του ἐμαρτύρει εὐφυίαν, αἱ δὲ παρεῖαι του ἐλαμπον ἀπὸ χρώματα υγείας. Γέλως φαιδρὸς και εὐνηχος, ὡς κελῆδημα πτηνοῦ, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ὠραῖόν του στοματάκι, ὅπου οἱ νεοφυεῖς ὀδόντες ἐστύβον ὡς μικροὶ μαργαρίται.

Ὅθεν, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του και τον ἐτοποθέτησεν ἀπέναντι τοῦ Ἐκτορος, ἐρωτῶν τὸν Ἀκόλουθον πῶς του φαίνεται, οὗτος ἀπήνησε με τὴν μεγαλητέραν εὐλικρινεῖαν, ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του εἶδεν ὠραιότερον παιδίον!

Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ἤρχισε κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ παρημιῇ τὰ σημεῖα τῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτινοῦ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτινοῦ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτινοῦ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτινοῦ

Και ως δια να δικαιολογήση το έγκλημα του πατρός του, ο μικρός Βασίλειος ήρρισε να ψελλίξει: πα-πα-πα-πα-μα-μα-μα-μα-μα-μα...

— Βλέπεις; δεν σου το έλεγα; ανέκραξε περιχαρής ο Αυτοκράτωρ. — Λοιπόν σου αναθέτω την φροντίδα να τον παίζεις και να τον διασκεδάζεις, όσον δεν θα είμαι εδώ, να τον παρηγορήσεις έν ανάγκη, διότι και τα παιδιά έχουν καμμίαν φρονιά τας θλίψεις των, όπως και οι μεγάλοι. Άκούστε, κυρία κόμησσα; είπεν αποταθείς προς την κυρία Μοντεσκιού. Έπιθυμώ να εισέρχεται ελεύθερα εις το δωμάτιον του υιού μου ο Άκόλουθος Άλβας. Ηξεύρει πολύ καλά να παίξει με τα μικρά παιδιά, — άν και με την αυτήν επιτυχίαν εκτελεί και τα σοβαρώτερα του καθήκοντα, προσέθεσαν άμείωτος, δια να εξαλείψη την κάπως προσβλητικήν δια τον Έκτορα έντύπωσιν, την οποίαν θα έκαμνον τυχόν οι λόγοι του. Έλα λοιπόν, τραγουδήσε του το τζίτζικι-τζίτζικι-τζίτζικι-τζόβν!

Με κάποιαν συστολήν, ο Έκτωρ ανέβησεν επί των ώμων τον μικρόν Βασίλειον, και ήρρισε να τρέχει άνά το δωμάτιον, ψάλλον τζίτζικι-τζίτζικι-τζόβν, άπαράλλακτα όπως είχε κάμνη και άλλοτε — μικρός παρισινός αλήτης τότε! — με τον μικρόν πρόγυπα Κάρολον. Και το παιδίον έχαιρεν, εφώναζε και έγελούσε, όπως άλλοτε ο μικρός του εξάδελος.

— Έλπίζω ότι θα είνε ευτυχέστερος από εκείνον! είπεν ο Αυτοκράτωρ, παραδίδων πάλιν τον Βασίλειον εις τας χείρας της παιδαγωγού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΚΟΥΕΝ

Μεγάλη έορτή εις το Αυτοκρατορικόν Παρθεναγωγείον του Έκουέν, την ώραιάν εκείνην πρωίαν του Άπριλίου, έν έτει 1812.

Ήδη από όκτώ έτών, το άρχαίον μέγαρον των Μονμορανσύ και των Κονδέ — δύο εκ των μεγαλύτερων οικογενειών της Γαλλίας, — έχρησίμευεν ως άσυλον εις τας όρφανας της Λεγεώνας της Τιμής. Το περί τούτου διάταγμα είχαν ύπογραφή υπό του Αυτοκράτορος επί του πεδίου της έν Άουστερλίτη μάχης, χρονολογημένον από την ίδίαν ημέραν της ένδόξου εκείνης νίκης. Βλέπων τούτους και τούτους άνδρείους, κατακειμένους νεκρούς, ο Αυτοκράτωρ έσυλλογίσθη τας μικράς όρφανας και όποιας άφινον άνευ στήριγματος τας ήθέλησε να εξασφαλίση το μέλλον των.

Η διεύθυνσις του Παρθεναγωγείου άνετέθη εις την Κυρίαν Καμπάν, υπό πάσαν έποψιν άξίαν της εμπιστοσύνης του Αυτοκράτορος. Γνωρίζουσα ότι αι περισσότεραι των όρφανών εκείνων, θα

ελάμβανον κατόπι μετρίαν κοινωνικήν θέσιν, ήγωνίζετο να τας προικίση μέ όλας τας άρετάς της καλής οικόδεσποίνης. Δια τούτο αι μαθήτριά του Έκουέν έκαμνον μόναι των τών άσπρόρουχα, τών φορέματα και τούς πύλους των. Αυταί έσάρωναν τούς θαλάμους των παραδόσεων, αυταί έπέβλεπον εις το μαγειρείον. Τούτο δεν τας ήμπόδιζε να ποικιλίσαι και τελείαν πνευματικήν μόρφωσιν, να γίνωνται λαμπράι μουσικοί, και να ζωγραφίζου με καλαισθησίαν, ήρκει μόνον να είχαν την φυσικήν προς ταύτα κλίσιν.

Η κυρία Καμπάν, δια να εξεγείρη την άμύλλαν των μαθητριών της, δεν κατέφυγεν εις τα συνήθη μέσα. Είς το Έκουέν επί παραδειγματι ούδέποτε άπενέμοντο βραβεΐα. Μόνη ή έπιθυμία του από της κατωτέρας εις την άνωτέραν τάξιν προδιόρισεν, και ή θέα στοιβάδος πολυχρωμών ζωνών, έτοιμων να διανεμηθώσιν εις ώρισμένας έποχάς του έτους, ήρκει δια να εξεγείρη τον ζήλον και να κάμνη όλας τας καρδιάς να πάλλουν. Η φιλοδοξία των «πρασίνων» ήτο να ποικίλουν ζώνην πορφυράν ή δε των «πορφυρών» να γίνου «κίτρινοι» ή «λευκαί.»

Έκτός των τιμητικών τούτων διακρίσεων, ή Κυρία Καμπάν έπενόησε και άλλας πολύ ποιητικάς και καταλλήλους δια να φυτινίσωσιν την ευγενή φιλοδοξίαν των νεαρών εκείνων ψυχών. Ούτω π.χ. έν ρόδον — τεχνητόν, δια να διατηρηται, — προσεφέρετο εις έκάστην τάξιν προς την μαθήτριάν εκείνην, ή όποια έδεικνυε προς τας διδασκαλίσσας της την μεγαλητέραν ευγένειαν και τον μεγαλητερον σεβασμόν, προς τας συμμαθήτριάς της την περισσοτέραν γλυκύτητα και άδρότητα, προς τας ύπηρετριάς την μεγαλητέραν καλοσύνην και άνεκτικότητα. Το ρόδον τούτο, άπενέμετο κατόπι ψηφοφορίας, εις την όποιαν ελάμβανον μέρος και αυταί: αι ύπηρετριάι ή δε μαθήτριά, ή όποια το απέκτα κατ' αυτών τον τρόπον, το εφόρει τας κυριακάς και τας έπισήμους ημέρας, ως παράσημον το όποιον όλοι εζήλευαν.

Άλλη διακρίσις, έπίσης ζηλευτή, ήτο το δικαίωμα το όποιον απέκτα μία μαθήτριά να φυτεύση έν δένδρον εις τον κήπον τον περιβάλλοντα το μέγαρον. Το δένδρον, εκλεγόμενον υπό εκείνης, ή όποια δια της εργασίας της και της διαγωγής της εγένετο άξία της τιμής ταύτης, εκαλλιεργείτο άποκλειστικώς υπό της ίδίας. Το είχε πάντοτε υπό τούς όφθαλμούς της, δια να τη ύπενθυμίη τα καθήκοντά της. Ήτο τρόπον τινά μία ύποχρέωσις, την όποιαν ανέλαμβανε, ναύξηθη έν αγαθότητι και σοφία, ως ηύξάνετο το δένδρον έν δυνάμει και ωραιότητι, να αναπτύξη τας γνώσεις της και τα προτερήματά της, ως εκείνο άνέπτυσ-

σε τούς κλάδους του και το φύλλωμά του! Μία τοιαύτη ώραία και παραδειγματική τελετή έπρόκειτο να γίνη την πρωίαν εκείνην του Άπριλίου.

Αί τριακόσαι μαθήτριά ήσαν συνηγμένοι και παρατεταγμένοι εις την αύλήν, ή όποια έχώριζε το μέγαρον από το δάσος. Αί ζώναι των με τάνοικτά χρώματα διεκόπτον την μονοτονίαν των μελανών όμοιομόρφων έσθήτων. Επί κεφαλής των μαθητριών έστάντο αι κυρίαί, μελανομονούσαι έπίσης, φέρουσαι δε άριστερά του στήθους ένα μικρόν έρυθρόν σταυρόν με όκτώ άκρα, προσδεμένον δια της ταινίας της λεγεώνας της τιμής.

Μετ' όλίγον εξεκίνησαν όλοι, διευθυνόμενοι προς το δάσος. Επί κεφαλής εβάδιζεν ή τάξις των «πορφυρών» διότι εις αυτήν την τάξιν άνήκεν ή ήρωΐς της ημέρας.

Ήτο δε ή μικρά μας φίλη Βαβέττα Βενώ.

Όταν έφθασαν εις το προσδιωρισμένον μέρος, αι μακραι σειραί των μαθητριών παρετάχθησαν έν ήμικυκλίω, ένφ ή Βαβέττα, κρατούσα μικρόν λίσγον, και με καρδίαν πάλλουσαν, έπροχώρησε προς τον βαθύν λάκκον, ό όποιος ειχεν όρυχθη την πρωίαν εκείνην, και παρά τον όποιον άνέμευεν ο κηπουρός, κρατών μίαν άκακίαν. Ήτο το δένδρον, το όποιον ειχεν εκλέξη από την προηγούμενην ημέραν ή Βαβέττα, εκ του φυτωρίου.

[Έπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΝΟΠΟΛΟΟΣ

Κατά το γαλλικόν της Εβδόξιας Δουπόη).

ΚΟΡΙΤΣΙΑ—ΑΧΛΑΔΙΑ

(Μύθος)

Κοριτσιά γεμάτη άγκάθι και μ' άρωπα κλαδιά ύστερ' από πέντε χρόνους έγιν' εύμορφη άχλαδιά με ήμερωμένους κλώνους και μ' άπίδια ζαχαράτα τά κλωνάρια της γεμάτα.

— Δέν μου λέγεις, γέροντά μου, έρωτώ τον κηπουρό, πώς ή τόσο άγριεμένη κοριτσιά με τον καιρό ήμερ' είνε, φουντωμένη, κ' έχει επάνω της στολιάδια, κλώνους, φύλλα και άπίδια;

— Έκοψα τούς άγριους κλώνους και τάγκαθερά κλαδιά... κ' έβαλα μικρά κεντροάδια από άλλην άχλαδιά, που μου κάνει γλυκά άχλάδια τάδεσα μέσ' 'στο κορμί της... κ' έτσι άλλαξ' ή μορφή της!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ

1
Σε άπαλο κρεβάτι ξαπλωμένο, που το φωτίζει δόλοχρυσό κανδήλι, μικρό παιδί, ξανθό, χαριτωμένο κοιμάται με χαμόγελο 'ς τὰ χείλην.

Όραία όνειρα θα το κοιμίζου και δείχνει με χαμόγελο πώς χαίρει, — θα βλέπη ίσως ότι του χαρίζουν καινούργια παιχνιδάκια, ποιός το ξε- [ρει!

Άνοιγ' ή πόρτα, ή μαμά του μπαίνει χαμογελά από χαρά κ' εκείνη κοντά 'στο κρεβάτι του πηγαίνει και 'στ' όρφάνο ένα φιλι να δίνη.

Το εύμορφο παιδάκι σαν ξυπνήσθ θα 'δη πώς δληθεύη τόνειρό του με πόνο θα στενάξη, θα δακρύσθ, και θαύρη παιχνιδάκια 'ς το πλευρό [του.

2
'Στο χόμα 'πάνω το ύγρο πεσμένο, που το φωτίζουν τίστρα για κανδήλι, μικρό παιδί, όχρό, κιτρινωσμένο κοιμάται με χαμόγελο 'ς τὰ χείλην.

Όραία όνειρα θα το κοιμίζου και δείχνει με χαμόγελο πώς χαίρει — θα βλέπη ίσως ότι του χαρίζουν ξηρό ψωμί μονάχα... ποιός το ξε- [ρει!

Άπ' το παρόθυρο μ' άκτινα μπαίνει που στέλνει ή δόλοχρυση σεληνή κοντά εις το κρεβάτι να πηγαίνη και 'στ' όρφάνο ένα φιλι να δίνη.

Το δύστυχο παιδάκι σαν ξυπνήσθ θα 'δη πώς ήτον ψέμμα τόνειρό του με πόνο θα στενάξη, θα δακρύσθ, μα δεν θαύρη ψωμάκι 'στο πλευρό του. ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΣΧΙΜΘΑΒ

Η ΕΠΙΣΚΕΥΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Συνέχεια και τέλος. Ήδε σελ. 235)

Η Πασέτη έδίπλωσε την έπιστολήν της, την έβαλε μέσα εις ένα φακέλλον της μητέρας της και τον επέγραψε: «Προς τον Τσάρον Άλέξανδρον Νικόλαβιτς, Άνάκτορα Πέττερχωφ.»

Μετα το γεύμα, τα παιδιά εζήλθον εις περίπατον με την νιάνιαν, δηλαδή την ρωσίδα παραμάνα των.

Η Πασέτη, ή όποια ήξευρε πλησίον της οικίας των έν Γραμματοκίβτιον, έμεινεν όλίγον όπισω από τούς άλλους, και αναβάσα επί τινος βάθρου, ευρισκομένου πλησίον του Γραμματοκίβτιου, έρριψε την έπιστολήν της και έσπευσε να συνενωθί μετά των άλλων.

Το ύπόλοιπον της ημέρας και όλην την άλλην ήμεραν, ή Πασέτη, κατά το κοινώς λεγόμενον, έπάτει επί άνημερον άνθρώπων. Ήτο άφρημένη, νευτοκράτωρ πασών των Ρωσικών τά εζήτη, ή δε μητέρα της δεν ήμπορούσε να έννοήση διατί ή κόρη της εσκήρτα όσάκις ήκουε το ρόπτρον της θύρας.

Το πρωί της τρίτης ημέρας, ένφ ήδη ή Πασέτη ήρρισε να χάνη πάσαν έλπίδα, ό ύπηρετής άνήγγειλεν ότι εις ύμερ' είνε, φουντωμένη, κ' έχει επάνω της στολιάδια, κλώνους, φύλλα και άπίδια;

— Έπασπιστής του Αυτοκράτορος ζητεί την κόρην μας! άνέκραξαν οι γονείς, κατάπληκτοι και οι δύο. Έσπευσαν να εισαγάγου την Έκλαμπρότητά του εις την αίθουσαν, όπου μετέστησαν εύθως οι γονείς μετά της Πασέτης.

— Κατά διαταγήν της Α. Μεγαλειό-

τητος, του Αυτοκράτορος, είπεν ο Υπασπιστής, λαμβάνω την τιμήν να σας παρακαλέσω, άν αγαπάτε, να στείλετε σήμεραν το άπόγευμα, μεταξύ δευτέρας και τρίτης ώρας, την Πασέτην Βλαδιμηρόβναν και τὰ τέσσαρα άδελφιά της εις τὰ Άνάκτορα του Πέττερχωφ, δια να παρουσιασθούσιν προς την Α. Μεγαλειότητα.

Και χωρίς να προσθήσθ άλλο τι, ο Υπασπιστής έχαιρετίσε και άπηλθεν, ένφ οι γονείς άπέμειναν άκίνητοι ως άγάλματα, ή δε Πασέτη, εκ της ζωηροτάτης συγκινήσεως, πότε εγένετο κατακόκκινη ως παπαρούνα, και πότε κάτασπρη ως κρίνος.

Έννοείται, το σπίτι εγένεν άνω-κάτω. Οι γονείς της Πασέτης δεν άνήκον εις την ύψηλήν άριστοκρατίαν ή ευγένειά των ήτο πολύ μετρία και ποτέ, ούτε εις τας στιγμάς των φιλοδοξοτέρων όνειρων, δεν έφαντάσθησαν τὰ τέκνα των παρουσιαζόμενα ένώπιον του Τσάρου!

Και όμως ίδού! αυτός ό πανίσχυρος Αυτοκράτωρ πασών των Ρωσικών τά εζήτει, έπεθύμει να τα 'δθ, εγνωρίζεν ήδη τον αριθμόν των και το όνομα του μεγαλητέρου!

Ήτο άινιγμα, μυστήριο... Άλλά δεν είχαν καιρόν να το λύσουν. Έπρεπε να ετοιμάσουν τὰ τέκνα των δια την παρουσίαν. Τους έφόρεσαν λοιπόν τὰ ωραιότερά των ένδύματα, τοίς έκαμαν μυρίας συστάσεις περί του τρόπου με τον όποιον θα έστάντο, θα έχαιρέτων και θαπεκρίνοντο, άν ο Τσάρος ήθελεν εύδοκήσθ να τοίς όμιλήσθ, — και την ώρισμένην ώραν τά εξαπέστειλαν δι' άμάξης μετά της παιδαγωγού και της παραμάνας, εις τὰ ανάκτορα του Πέττερχωφ.

Άπερίγραπτος ή χαρά της Πασέτης! Το έξύπνον και χαριτωμένο προσωπάκι της άκτινοβολούσε! Έπιτέλους, θα εγνωρίζε και τον Τσάρον! Τι θα έλεγεν άρα γε ή Μίτσα;

Όταν έφθασαν, ο ύπασπιστής εισήγαγε τὰ παιδιά εις μίαν αίθουσαν, τὰ παρέταξε καθ' ήλικίαν και κατόπι μετέθη να εϊδοποίησθ τον Τσάρον.

Μετ' όλίγον ο Άλέξανδρος Β' εισήλθε, μειδιών με πατρικήν όλωσ αγαθήτητα. Η Πασέτη ενεθυμήθη εύθως πώς τον έχαιρέτων εις το Σχολείον της Μίτσας, και άνέκραξε:

— Καλήμέρα, Άλέξανδρε Νικόλαβιτς! Πώς έχετε; Πώς έχει ή Αύτης Μεγαλειότης, ή Τσαρίνα;

— Πολύ καλά, μικρά μου Πασέτη, πολύ καλά! άπεκρίθη ο Τσάρος, θωπεύων την παρειάν της.

Κατόπι τη άπηθύμει μερικώς εύμενεις έρωτήσεις, εις τας όποιας ή μικρά άπεκρίθη ελευθέρας και εύστόχως, κατόπιν ήρώτησε περί των μικρών, λέγων: Ποία είνε ή Γρίτσα; ποία είνε ή Σόνια, ποίος είνε ο Βαλδεμάρ; ποία είνε ή Δοσία; Και τὰ μικρά άπεκρίθησαν σαν άγγελάκια, χωρίς τον παραμικρόν φόβον ή δισταγμόν, — τούσιν ή όψις του Τσάρου ήτο γλυκαία, εύμενης και πατρική.

— Λοιπόν, Πασέτη, ήρώτησεν ο Άλέξανδρος Β', είσαι εύχαριστημένη τώρα, που εγνωρίζεις τον Τσάρον σου;

— Ω, Άλέξανδρε Νικόλαβιτς! άπεκρίθη ή μικρά, είμαι τρελή από χαράν ή σημερινή είνε ή ωραιότερα ημέρα της ζωής μου!

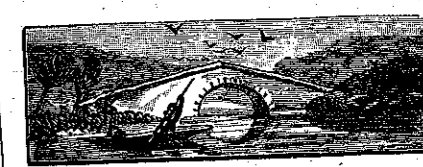
— Λοιπόν, μικρά μου Πασέτη, ένθυμού την ύπόσχεσίν σου και προσεύχου πάντοτε, ήμεραν και νύκτα, εις τον Πανάγαθον Θεόν, δια τον Τσάρον και δια την Τσαρίναν... Και δια να διατηρησθε γλυκαίαν την άνάμνησιν αυτής της συναντήσεως, θά σας χαρίσω μερικά... γλυκίσματα!

Και καθέν από τὰ εύτυχη παιδιά έλαβεν από μίαν μ. πο. μ. πο. ν. ι. ε. ρ. α. ν.

Φαντάζεται τις με πόσον ένδιαφέρον ήκουσαν εις την οίκίαν από το στόμα της Πασέτης όλας τας λεπτομερείας της άληθμονήτου ταύτης έπισκέψεως. Επί τέλους ήναγκάσθη να όμολογήσθ ότι αυτή έγγραψε προς τον Τσάρον. Άλλά δεν την έμάλωσαν, άφ' ου ή έπιστολή της είχε τούσφ καλόν αποτέλεσμα.

(Henriette Pravez)

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

19 Ιουλίου.

ΝΑΓΙΝΩΣΚΩ τās λεπτομερείας τής δια τον Βόρειον Πόλον αναχωρήσεως του Άνδρε, του τολμηρου και ριψοκινδунου εξερευνητου.

Οπου μέχρι τούδε πολλοί άλλοι εξερευνηται, όπως τελευταιως ο Νάνσεν, του οποιου η εκδρομή υπήρξε τόσο περιπετειώδης, αλλά συνάμα και τόσο ευτυχής, — απεφάσισε και ο Άνδρε, συμπατριώτης του και μιμητής του, να πέλθη προς εξερεύνησιν του Βο-

ρειου Πόλου, προς ανακάλυψιν του μυστηρίου του οποιον κρύπτουν οι άπεραντοι πάγοι του άρκου τής Γής.

Τι υπάρχει άρα γε εις τον Πόλον; Πάγοι μόνον και τίποτε άλλο; Η μήπως, άφ' ου τελειώσουν οι πάγοι, αρχίξει καμμία θάλασσα; Η μήπως υπάρχει, ακριβώς εις τo μέρος όπου διέρχεται ο άξων τής γής, και καμμία ξηρά με εύκρατον κλίμα, με άγνωστα φυτά, με νέα ζώα και — τίς οίδε! — με νέους ανθρώπους;

Εις τās έρωτήσεις ταύτας οι μέχρι τούδε περιηγηται δεν ήδυνήθησαν ναπαντήσουν άσφαλώς, διότι δεν ήδυνήθησαν να προχωρήσουν, με τα μέσα τα όποια διέθετον. Το περαιτέρω ταξείδιον επί του πάγου, πεζή ή δι' ελικύθρων, ήτο ανώτερον των δυνάμεών των, εις την χώραν εκείνην του φοβερού ψύχους, τής αιωνίας νυκτός και των τρομερών καιταιγίδων. Ηναγκάζοντο λοιπόν να επιστρέψουν άπρακτοι εις τα πλοία των, όσοι επέζησαν, διότι πολλοί πλείστοι άπθανον εκ των κακουχιών και ετάφησαν εις τούς πάγους . . .

Ο Νάνσεν κατώρθωσε να προχωρήσει περισσότερο από όλους, χάρις εις τo «Φραμ» το πλοίο του, το όποιο άντεξε πολυ εις τούς πάγους, και χάρις εις τα έκτακτα μέτρα, τα όποια ειχε λάβη δια το κατά ξηραν ταξείδιον. Αλλά το σημειον εις το όποιο έφθασε και αυτός, απείχε μοίρας όλοκληρους εκ του πόλου, αι δε παρατηρήσεις του δεν προσέθεσαν μεγάλα πράγματα εις τα μέχρι τούδε γνωστά.

Ούτω, μεθ' όλας τās προσπάθειας των τολμηρών εξερευνητών, ο Πόλος μέχρι τούδε παραμένει μυστήριον δια την ανθρωπίνην Έπιστήμη, μέγα έρωτηματικόν και άπορία δια το ανθρωπινον πνεύμα.

Ο Άνδρε συνέλαβε την ιδεαν να εξερευνήσει τον Πόλον δι' αεροστάτου. Κατ' αυτόν τον τρόπον ελπίζει να υπερκάμψη το άπροχώρητον των πάγων εναέριος, και να φθάσει μέχρι τής 90ης μοίρας βορειου πλατους, με άλλους λόγους ακριβώς εις τον πόλον.

Κατεσκεύασε λοιπόν έν μέγα και ισχυρότατον αερόστατον, το όποιον επνωμάσεν Ο ρ ν εν (η λέξις εινε σουηδική, και σημαίνει Α ε τ ο ς.) Το εφόρτωσεν εις έν πλοίον και εφθασεν εις την Σπιτσβέργην, μιαν νησον καιμένην εις τα βορειότατα τής Ευρώπης. Εκεί εφούσκησε το αερόστατόν του, το ήτοίμασε καθ' όλα, και επιβίβασθεις μετα των δύο συντρόφων του, των επιστημονικών του εργαλείων, των φωτογραφικών του μηχανών, των άγγελιαφόρων περιστερών του, των τροφών του κτλ. απήλθεν εις τα ύψη, έν μέσω των χειροκροτημάτων απείρου πλήθους, συρρεύσαντος εκεί από πάσαν γωνίαν γής, δια να ίδη αναβιβάζομενον τον τολμηρότερον των αεροναυτών, τον γενναϊότερον των εξερευνητών.

Πόσα εύχαι, πόσα δάκρυα, πόσοι περίφημον αυτήν ανάβασιν! Ητο μία από τās ωραιότερας, από τās συγκινητικωτέρας, από τās ύψηλοτέρας στιγμάς του βίου τής ανθρωπότητος. Ω, ουδέποτε θα την λησιμονήσουν όσοι ητύχησαν να παρευρεθούν. . .

Οι κίνδυνοι του Άνδρε εινε μέγιστοι.

Το Ο ρ ν εν δεν έχει πηδάλιον ασφαλές. Θα διευθύνεται λοιπόν υπό του ανέμου και υπό τής τύχης. Έχει αέριον ικανόν να το κρατή εναέριον επί τριάκοντα ήμέρας. Κατόπι θα πέση, ειτε θέλη ο Άνδρε, ειτε δεν θέλη. . . Και τότε, πως θα πέση άρα γε, και που θα πέση; Εις θάλασσαν; εις ξηράν; εις έρημον; επάνω εις τούς πάγους; Ο Άνδρε και οι σύντροφοι του, θα επιζητήσουν τής αεροπορίας και τής πτώσεως; θα πατήσουν την γην σδοι και άβλαβείς; θα δυνηθούν να φθάσουν εις μέρος ασφαλές, δια να επιβιβασθούν εις πλοιον και να επιστρέψουν;

Και όμως όλους τούτους τούς κινδύνους τούς παρέβλεψαν οι τρείς εκείνοι γενναίοι, χάριν τής Έπιστήμης. Με την ελπίδα ότι θα ίδουν τον Πόλον, ότι θα προσθέσουν κάτι μέγα εις την ανθρωπότητα, άψηφούν τα πάντα, ριψοκινδυνεύουν την ιδίαν των ζωήν!

Δι' αυτό, το όνομα του Άνδρε φέρεται σήμερα εις όλα τα στόματα, εις ό-

λων τον κόσμο. Έίτε επιτύχη είτε άποτύχη η επιχείρησις του, ειτε ζήση είτε άποθάνη, θα εινε αιωνίως ένδοξος και θα φέρεται ως παράδειγμα τόλμης, θελησεως, επιμονής, έθελοθυσίας.

Παρήλθον δεκαπέντε ήμέραι από τής αναβάσεως. Ουδεμία ειδησις υπάρχει. Και η ανθρωπότης έρωτā με άγωνίαν: Τι απέγεινεν ο Άνδρε, ο γενναϊός Σουηδός εξερευνητής, με τούς γαλανούς οφθαλμούς, τούς φωσφορίζοντας; Και η άπάντησις εις την έρωτησιν αυτήν αναμένεται από ήμέρας εις ήμέραν, από στιγμής εις στιγμήν. . .

Αλλά ποιος θα την δώσει; Καμμία περιστέρα; Κανείς φελλός επιπλέον επί τής πολικής θαλάσσης, εις εκείνων τούς όποιους παρέλαθεν ο Άνδρε δια να έγλειψη ασφαλώς έντός αυτών το Ημερολόγιον του ταξείδιου του; Η αυτός ο ίδιος;

Τίς οίδε! . . .

20 Ιουλίου.

Αυτās τās ήμέρας συνέβησαν εις τās Αθηνās αρκεται μικραι πυρκαϊαι. Γίνεται λοιπόν συχνα λόγος περι Ασφαλιστικών Έταιρειών και αποζημιώσεων.

Ο μικρός Άνδρεας, ακούσας ότι ερχουν ασφαλισμένην την οϊκίαν των με όλα τής τα πράγματα και ότι δια κάθε τι, το όποιον καιεται, δύνανται να ζητούν αποζημιωσιν, διέκοψε την συνομιλίαν ανακράξας:

— Γιατί, λοιπόν, μαμά, προχθές που μας εκάηκε το φαί, δεν εξητήσαμε αποζημιωσιν; . . .

Η ευγενεστερα φιλοδοξια εινε το να υπηρηθη τις την ανθρωπότητα με κίνδυνον τής ιδίας αυτοζ ζωής.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Κόρη μου! Έλλάς!» υπήρξαν αι τελευταιαι λέξεις του Λόρδου Βύρωνος. Έλάτρευε την Έλλάδα όσον και την ιδίαν του θυγατέρα, ο άγγλος ποιητής με την Έλληνικην Καρδιαν!

Η Βασιλίσσα Κλεοπάτρα ητύοκτόνησε, δηγθεισα υπό ασπίδος.

Κάποιοι ποιητής εκαμεν έν δράμα, έχον αυτήν την υπόθεσιν. Εις την σκηνήν παρουσιάζεται και μια ψεύτικη άσπίς, η όποια πριν δήξη την Κλεοπάτραν, σ u ρ ι ζ ει δια μηχανισμού. Μετά την παράστασιν, ο ποιητής έρωτήσας ένα φίλον του πως του εφάνη το δράμα, έλαβε την εζής κακεντρεχτή άπάντησιν:

— Είμαι, φίλε μου, με την γνώμη τής ασπίδος!

Ο ΠΕΤΡΟΠΕΛΕΚΗΤΗΣ [Κνέζικο παραμύθι]

Μία φορά κ' έναν καιρό ένας πετροπελεκητής εδούλευε τακτικά εις το λατομείο, εκεί ακριβώς που επενοούσεν ο μεγάλος εξοχικός δρόμος.

Ηταν τότε καλοκαιρι. Κατά το δειλινό, ενώ κατακουρασμένος ο πετροπελεκητής κρατώντας τη μέση του με το ένα χέρι, εσφόνγιζε με το άλλο από το ηλιοκαμμένο μέτωπό του τον τιμιον ιδρωτά του, ειδη να έρχεται μια δλόχρυση άμαξα την έσερναν τέσσαρα κατάμαυρα άλογα δύο υπηρέται εμπρός και δύο οπίσω, καθήμενοι αντιμέτωποι, με πελώριους ανεμιστήρας, εκαμναν αέρα εις τον πολύσαρκον ευγενή κύριόν των, ο όποιος, εξαπλωμένος φαρδύς πλατύς εις το αναπαυτικόν κάθισμα τής χρυσής άμάξης του, έρροφούσε με τόση ευχαρίστησι το αεράκι εκείνο, ώστε από τα στενωμακρα μουστάκια του εξερένευε άκαταπαύστως ένα ελαφρό χαμόγελο . . . παιδικής ευτυχίας!

Την στιγμήν όμως, που εζύγωσεν η άμαξα ες το λατομείο, καθώς αντίκρυσεν ο ευτυχισμένος αυτός μανταρινός τον πτωχόν πετροπελεκητή, έρριψεν επάνω του τόσο περιφρονητικές ματιές, και οι τέσσαρες χρυσοντυμένοι υπηρέται τον εκύτταξαν με τόσο περιγελαστικό χαμόγελο, που ο κουρασμένος εργάτης, χωρίς να το θέλη, εγόνγισην από τα βάθη τής καρδιάς του και του εξέφυγαν από τα καταδιψασμένα και ξηρά χείλη του τέτοια πικρά και βλάσφημα λόγια:

— Τι τάχα μ' ωφελεί η ζωή! Γι' αυτούς τούς παραληδες εινε ο Κόσμος! Και τί αν δουλεύω, Θεέ μου, και τί τάχατες αν περνώ τόσα και τόσα ολήμερα εδω εστα παληόβραχα, για να σου κρατήσω ες αυτό δια το κουφάρι μου την ψυχή, που μου χάρισες . . . σαν τί ωφελήθηκα! Βάσανα . . . βάσανα και μόνο βάσανα! Να εγίνoμouν . . . μια ήμέρα τουλάχιστο . . . πλούσιος, θα έννοούσεν ο καθένας πως εινε ετον κόσμο ένας καλοκάγαθος Θεός, που του πρέπον η τόσες και τόσες θυσιές μας! . . . Άχ, ως εγίνoμouν μια στιγμούλα πλούσιος, κι' ως επθαναι!

Δεν επρόφθασε ναποτελειώση ο καλόμοιρος τα λόγια του, και παρουσιάζεται εμπρός του μια χρυσομαλλούσα Νεράιδα, σαν νερούλα πεντάμορφη, η όποια, κινώντας το διαμαντένιο ραβδάκι της, που εκρατούσε εστο κρινοδάκτυλο χέρι της, του λέγει:

— Από αύριο θα είσαι πλούσιος! Και άμέσως εγινεν απ' εμπρός του άφαντη, σαν Νεράιδα που ητο!

Πράγματι την άλλην ήμέραν ο άπελπισμένος εργάτης εξημερεύθη θαμνώμε-

νος μέσα ες ένα μαρμαρίνο παλάτι, που έσως μόνον ο Ουράνιος Βασιλέας των θα έφαντάζετο ναποκτήσει. Τέσσαρες υπηρέται και άλλοι τόσοι υπηρέτες χρυσοντυμένοι, γονατιστοί και οι όκτώ εμπρός του, επερίμεναν με τυφλήν υποταγήν τές διαταγές του σαστισμένου κυρίου των.

Χιλιάδες γλυκύλαλα πουλάκια εκελαιδούσαν γύρω του, πετώντας εις το φαφουρένιο δωμάτιο του πετροπελεκητή από τον άπεναντι κήπο του παλατιού, όπου ανθοβολούσαν τα εύμορφώτερα, τα πλέον μεθυστικά λουλούδια, και τον εσκίαζαν τα περιεργότερα, και πλέον παραδόξα δένδρα του Κόσμου, τα όποια επότιζαν νύκτα-μέρα ασιμόχρωμα ρυάκια με χρυσταλλένιο νεράκι καθαρότατο.

Ευρέθη, να μή τα πολυλογούμε, ο καλός σου μέσα εις έναν αληθινόν Παράδεισο! Χωρίς να σαλέψη ο νοός του, επενοούσε τώρα ζωη χαρισάμενη. Φαγι και ύπνο— ύπνο και φαγι . . . μα πρό πάντων καθημερινή άμαξάδα, ατελείωτο περιπάτο με λογιών-λογιών άμαξες, που

δεν τες ειχε ιδη ακόμη μάτι ανθρωπού εις την άπεραντη εκείνη πατρίδα του. Η αναπαυτική όμως ζωή, η καθιστική αυτή καλοπέρασι, επάχυναν τόσο πολυ τον ισχνόν εκείνον εργάτη, που δεν ειμπορούσε ουτε ναπαννεύσει ελευθερα, ουτε να φάγη, ουτε να πιη όπως επιθυμούσε.

Οι πλειο έκουσυμένοι ιατροί τον διέταξαν, αν θέλη να ζήση, χωρίς άλλο ναρίση αυτόν τον τροχοκίνητο και καθιστικό βίο, να παρατήση τές άμαξες και την ανάπαυσι, και ναλλάξει όλως διόλου ζωή.

Ο περιφημότερος μάλιστα ιατρός του ειπε, ότι το μόνο φάρμακο εινε καθημερινός περίπατος εις μέρος ανοικτό, ηλιολουσμένο, άλλως δεν ύπόσχεται δια την ζωήν του ευγενοός πελάτου του. Ο ευγενής πετροπελεκητής όμως δεν ειμπορούσε τώρα να κάμη ουτε πέντε λεπτών τής ώρας δρόμο εκουράζετο, ιδρωνεν, ελαχάνιαζε και κατακομμένος έσυλλογίζετο την άτυχία του!

[Έπειτα συνέχεια] I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΛΩ ΤΡΕΧΕΙ, ΤΡΕΧΕΙ, ΤΡΕΧΕΙ . . .

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ολω τρεχει, τρέχει, τρέχει. . . Και ποιος εινε αυτός που τρέχει; Κανένας λαγώς, η κανένας σιδηρόδρομος; Οχι, καλέ! Δέν την βλέπετε; Εινε η Έλενίτσα, η αδελφή του Νίκου και του Παύλου. . . Την γνωρίζετε; Με τα χέρια εμπρός, με τα μαλλιά ετον αέρα, με πτερά εις τα πόδια, τρέχει, όλω τρέχει. . . Και το λέγει μόνη της:

— Εγώ είμαι λαγώς, Ζαρκάδι, σιδηρόδρομος, ποδήλατον . . . Κανείς δεν με φθάνει εις το τρέξιμον! Ουτε ο Νίκος, ουτε ο Παύλος! Και πραγματικώς, κανείς δεν την φθάνει. Παραβγαίνει εις το τρέξιμον με τάδελφια της, κι' εκείνα μένουں όπισω, πολυ όπισω. . . Δι' αυτό δεν φαίνονται και εις την εικόνα.

Αλλά τί να σου κάμουν και αυτά τα καιμένα; Πρώτον εινε μικρότερα από την Έλενίτσα. Έπειτα η Έλενίτσα γυμνάζεται πολυ. Από την εποχήν που ειδεν εκείνους, που έτρεχαν εις το Σταδιον, αγάπησε πολυ το τρέξιμον και όλω γυμνάζεται. Δι' αυτό τής άρσειε πολυ και η εξοχή και εινε ευτυχής τώρα το Καλοκαίρι. Δι' αυτό τής άρσειε πολυ και η εξοχή και εινε ευτυχής τώρα το Καλοκαίρι. Δι' αυτό τής άρσειε πολυ και η εξοχή και εινε ευτυχής τώρα το Καλοκαίρι.

Μόνον οι γονεϊς της δεν εινε και τόσον πολυ ευχαριστημένοι, διότι η Έλενίτσα χαλα πολλὰ υπόδηματα. Και της λέγουν να μη τρέχη τόσον πολυ. Και έχουν δικαιον! Εις κάθε πράγμα, η υπερβολή βλάπτει. Εις όλα μας πρέπει να έχωμεν έν μέτρον, και να είμεθα μέτριοι.

στείλω, είνε δὲ δικαίωμα σου νὰ τὰ μεταχειρι-

σθῆς ἢ ὄχι. Ἀγαπῆς Ἀετὲ τῶν Ὁρέων, τὴν πρὸς τὸν

ἐξάδελφόν σου ἐπιστολὴν τὴν ἔστειλες κατὰ λά-

θος πρὸς ἐμὲ. Τὶ θέλεις νὰ τὴν κάμω;

Ἔθωρ τῆς Στυγρῆς, ἕκαστον φυλλάδιον τι-

μάται λεπτὰ 15. Μὰ ἀπ' οὗ τὸ γράφω εἰς τὴν

ἐπικεφαλίδα ἕκαστου φύλλου, διατὶ μ' ἔρωτᾷς;

Δὲν με ζαλίζουν διόλου αἱ ἐπιστολαὶ σου, Μα-

γενημένη Ἀκρογιαλιά. Τὴν πρὸς τὸν Ἀρχαῖκόν

Δρομέα πληροφορίαν σου δὲν μεταδίδω, διότι τὸ

Ἀρχιζέλιον θὰ παραπονεθῆ διὰ τοῦ ἐπύραμεν

τὴν ἰδέαν του. Μολόρθε, ἂν θέλῃς νὰ ἔρχεται τὸ φύλλον ἀπ'

εὐθείας πρὸς σέ, πρέπει νὰ μου στείλῃς 50 λε-

πτὰ διὰ τὴν νέαν ταινίαν. Ἀλλὰ τί περᾶσει νὰ

ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σου; σὺ πάλιν

θὰ ἔχῃς ὅλα τὰ δικαίωματα τοῦ συνδρομητοῦ,

καὶ ὅλην μου τὴν ἀγάπην. Ἐκ τῆς ἐμμέτρου ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου

Κύματος τοῦ Δουράβεως, ἀποσπῶ αὐτὸ τὸ τε-

τρασίχιον: Εἰς τὸ φύλλον σου τὸ ἔκτον, ὦ φιλάτη, κ'

ἢ Μεσοστοιχίς ἐκείνη, ποῦ εἰς τόμον παλαιὸν

περὶ πολλῶν ἐτῶν ὑπῆρχε τώρα δημοσιευμένη,

ἀναγράφεται καὶ πάλιν—τάχα φροσσοποιοὶ

ἤμῃν! Πῶ, πῶ, τί φοβερὰ καταγγελία!... Ὑποθέτω

ὅμως, ὅτι θὰ εἶνε σύμπτωση; διότι συμβαίνει

καμμίαν φορὰν. Κῆμα τῆς Σαλαμίως, ὁ τίτλος τοῦ μυθιστ.

«Διστεῖς Διακοπῆς» γαλλιστὶ ἔχει ὡς ἑξῆς: Deux ans de vacance.

Ἀστερόεσσα Νόξ, στείλει τὸ τετραδίον σου,

χωρὶς τόνομα σου. Δικαίωμα σου δὲν εἶνε;

Ἀρχυρά τῆς Φιλίας, ἐμπρός, ἄς ἴδωμεν

καὶ αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιον. Ἀρχισε καὶ σου λέγω

ἂν θὰ τὸ προτιμῶ ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς σου. Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀγαπητῆ Ὑφο-

τῶν Ὁρέων, Ἡρώικῃ Πάργῳ, Μέλλουσαν

Καλλιτέχνιδα, Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας,

Ἀστρούλακι τῆς Λέσθου καὶ Ταπεινὸν Ἴον

—ὁ Μύλος Πατρῶν μετὰ τὴν Ἀρθιομένην Ἀ-

μυθολογίαν, Ἐσθῆρ Ἑλληνοπούλαν, Ἐξέ-

δραν Πατρῶν, Ἀρχαῖκόν Δρομέα καὶ Ἡρώα

Γαριβάλλην — ὁ Ἀρχιναυάρχος Θεμιστοκλῆς

μετὰ τὴν Καρδερίαν, Οἰδιπόδα Τύραννον καὶ

Ἐδύχη Ἰσθμίου — τὸ Ἔθωρ τῆς Στυγρῆς μετὰ

τὸ Ταπεινὸν Ἴον — τὸ Κῆμα τοῦ Δουράβεως

μετὰ τὸν Κιθαροδόν Ἀπόλλωνα καὶ μετὰ τὰς

Ἀρχυράς (Ἐυτυχίας, Φιλίας, Ἑλπίδος, Ἐλέους

κτλ.) — ἡ Ἀστερόεσσα Νόξ μετὰ τὴν Ἀρθιομέ-

νην Ἀστυριανὴν — ἡ Δευκὴ Βιολέττα μετὰ τὴν

Ποιμετικὴν Φλογεράν, Δευκὴν Πεταλοῦσαν

καὶ Δευκὴν Χίονα — τέλος ὁ Μικρὸς Διαβόλος

μετὰ ὄλους τοὺς ἐπιθυμοῦντας γ' ἀνταλλάξου μετ'

αὐτοῦ. Ἐπαναλαμβάνω: Εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μου

σημειώσετε εἰς ἕκαστον τετραδίον ἂν εἶνε ἀντα-

πόδοσις, ἢ ἂν τὸ στέλλετε πρώτην φορὰν κατόπι

προτάσεως. Ἀπαραίτητον!

Ἄσκαμοί, κληροφορία. — Ἡ Μι-

Ἰγμια ἀσπάζεται τὴν Ἀρχυράν τῆς Ἐδύχιας

καὶ τὴν φίλην τῆς Κλάραν — ὁ Τοῖν-Τσὼν τὴν

Ἐδύχη, καὶ πᾶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις; — ὁ

Θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ζητεῖ τὸ ὄ-

νομα τῆς Ναυτοπούλας — ἡ Ἄδρα τοῦ Παλῆ-

ρου ἐπῆγε δι' ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν Κῆνον

μόλις δ' ἐπιστρέψῃ, θ' ἀπαντήσῃ εἰς ὅσας τῆς ἐ-

πρότειναν ἀνταλλαγῆν Μ. Μυστικῶν — τὸ Ἀ-

φροισμένον Κῆμα ἀσπάζεται τὴν Ἀστροφε-

ταγίνου, σίλπατις!) Ἑλληὴ Βούλγαρη (ἔ-

στειλα) Μαρίδα τὸ Φαλλῆρον (πέρασε τὸ

μάτι;) Καλὴν Ὁρεθίαν καὶ πάντας τοὺς λοι-

ποὺς φίλους μου, ἢ ὅπως γράφω συνήθως;

κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰου-

λίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Πνευματικαὶ ἀσκήσεις

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 26 Ἀυγούστου ἢ 2.

380. Συλλαβογράφος. Φθόγγον μουσικῆς ἀντίσως μ' ἕνα ποταμὸν συνδέσης

ἄλλου ποταμοῦ ἀρχαίου τῆνομα ἄποτελέσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθίου τῆς Ἀμυτολῆς

381. Στοιχειογράφος. Πολὺ μακρὰν σε φέρω ὡς εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης;

τὸ ἦμισυ ἂν μείνω, εὐφραίνω δὴ αἰσθηθείς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ταναγραίας Κόρης

382. Δημῶδες ἄνιγμα. Πῶς καταπίνει τὸ αἷμά του

καὶ τρώγει τὰ χορδέλια του;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαῖκοῦ Δρομέως

383. Κυβόλεξον. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΑΗΗΜΜΝΝΝΝΕΣ

σχημάτισον κυβόλεξον τοῦ ὁποῦ μίαν λέξιν νὰ

εἶνε μαῖα. Ἐστᾶλη ὑπὸ Σκουρ. Θεοδ. Μιχαῖλ Τσοῦβαλη

384-388. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος

ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάν-

τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἄρης, κόρος, ρέω, Ἑλλη, μωρὰ. Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀλεξ. Σ. Οἰκονομιδίου

389-395. Σύνθεσις λέξεων. Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι

17 συλλαβαί, ὥστε νάποτελεσθῶσι τὰ ὀνόματα

πέντε πτηνῶν. Ρι-ον-γε-ρω-αλ-λι-οσ-ε-ων-στρου-δων-θι-κυ-

ρα-δι-στε-πε. Ἐστᾶλη ὑπὸ Γερασίμου Α. Λαορατόου

394. Ἀκροστιχίς. Τὰ δευτέρω γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων

ἀποτελοῦσι τῆνομα ἀρχαίου βασιλέως. 1, Δένδρον. 2, Πτηνόν. 3, Ἀρχαῖος βασι-

λεὺς. 4, Θεά. 5, Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. 6, Κράτος εὐρωπαϊκόν. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Εὐκράτου Ζώνης

395. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων

ἀποτελοῦσι τῆνομα νήσου, τὰ δὲ δευτέρω θεᾶς. 1, Φυτόν. 2, Ὅρος. 3, Μαλάκιον. 4, Τε-

τραπόδον. 5, Νῆσος. Ἐστᾶλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

396. Ἐλλιποσύμφωνον. ἡ-ι-οι-ου-οι-ε-ε-ρω-αι. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαγευμένης Ἀκρογιαλιᾶς

397. Φωνηεντόλιον. ρ-ε-θνν-ζ-ν-σ-ρ-ε. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λέρδου Βύρμου

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Ἰουλίου 1897.

304. Κέας (καί, ἔς). — 305. Νῆμος, νομός. — 306. ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ὄρα, κρατήρ, ρακή, Ἀρχαῖα, Τάρας, Ἡρα. — 307-311. 1, Ἀλέξανδρος. 2, Ἀριστομένης. 3, Φαίδων. 4, Φωκίων. 5, Χαρίλαος. — 312-314. 1, Ἀργός. 2, Αἶνος. 3, Λυών. — 315. ΣΑΜΟΣ, ΙΘΑΚΗ (1, Σίτος. 2, Ἀθῆναι. 3, Μάρτιος. 4, ΟΚνηρία. 5, ΣΗμερον). — 316. ΦΕΙΔΙΑΣ (1, Σίφω. 2, Περσέφονη. 3, Ἴκτινος. 4, Ἐνδον. 5, Κυμίων. 6, Καλᾶμαι. 7, Περσῆς). — 317. Ἡ πείρα ἄριστα δίδει μαθήματα. — 318. Μὴ ἐπιθυμῆ ἀνέριστα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπόμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδαγωγικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παραθετοῦν εἰς τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπιμέλειας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς κατὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἀυγούστου 1897

Ἔτος 19ος. — Ἀριθ. 32

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ (Συνέχεια ὅδε Σελ. 241)

θος τῆ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπισκεφθῆ τὰς μαθητρίδας τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ ὅτι ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ ἦτο ἐκεῖ.

Πρὶν ἢ παρέλθῃ τὸ τέταρτον τοῦτο, ὅλαι αἱ μαθητρίαι εὐρέθησαν πάλιν παραπεταγμέναι εἰς τὴν αὐλήν, αἱ διδασκάλαι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ ἡ Διευθύντρια ἔτοιμος νὰ ὑποδεχθῆ τὸν ἐπίσημον ἐπισκέπτην.

Μετ' ὀλίγον ἡ αυτοκρατορικὴ ἄμαξα εἰσῆρχετο μεγαλοπρεπῆς διὰ τῆς μεγά-

λης αὐλείου θύρας, καὶ ἐκ τῆς ἀμάξης κατήρχετο ζωηρῶς ὁ Ναπολέων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Δελασεπέδ, ἀρχιγραμματέως τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ δύο ἄλλων ἐκ τῶν ἐν τέλει.

Ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν κυρίαν Καμπάν, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἐξετίμα, καὶ ἀπ' οὗ τὴν ἐχαίρεισε μετ' εὐλαβείας μεγαλητέρας ἐκείνης τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδείκνυε πρὸς τὰς σοφὰς γυναῖκας, — ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν χαρίεσσαν παράταξιν, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ἐνώπιόν του.

— Λοιπόν, κυρία Διευθύντρια, εἶπεν, εἴθε καθ' ὅλα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν μικροκοσμὸν σας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότητε. Δὲν ἔχω κανέν παράπονον, κατ' οὐδεμίαν.

— Ἀσθενεῖς ἔχετε;

— Τρεῖς μόνον, Μεγαλειότης, ἀλλὰ καμμίαν βαρῆως.

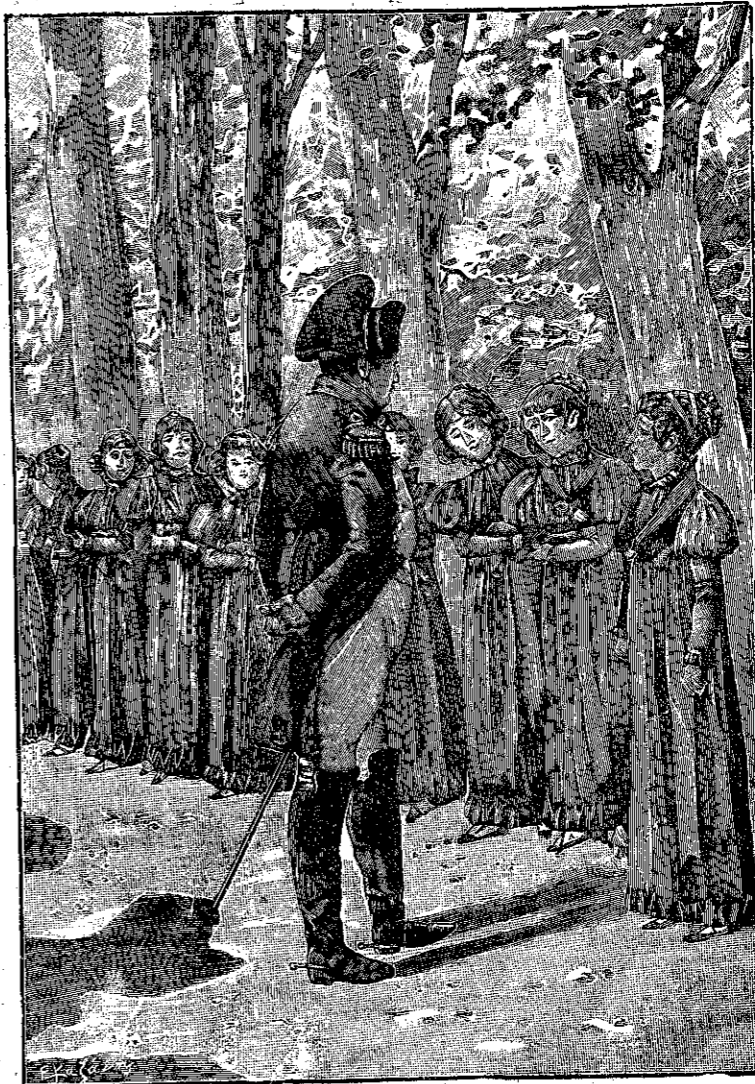
— Λαμπρά! Ἀναγνωρίζω κ' ἐδῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν καλῶν σας συμβουλῶν καὶ τῆς μητρικῆς σας ἐπιβλέψεως.

Καὶ τότε ἤρχισε τὴν «ἐπιθεώρησιν» τῶν οἰκοτρόφων τοῦ Ἐκουέν, — κατὰ τὴν ἰδίαν τὴν φράσιν, — παρερχόμενος κατὰ μῆκος τῶν στοίχων καὶ ἀπευθύνων εἰς ἐκάστην μαθητρίαν ἀπὸ ἐν βλέμμα, ἀπὸ ἐν μειδίαμα, ἀπὸ ἐνα λόγον.

— Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε: — Τὸ γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ προσωπάκι, εἶπε. Πού σ' ἔχω ἰδῆ, μικρά μου;

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, Μεγαλειότητε, τὴν ἡμέραν ποῦ ἐώρταζεν ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία.

— Ἄ, ναί, τὸ ἐνθυμούμαι ἡ ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Μορανζῆ, τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων.

«Ὅταν ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς Βαβέττας, ἐσταμάτησε.» (Σελ. 249, στήλ. γ').